

Hồi 22

Lưới Trời Khó Thoát Kẻ Gian Mạt Lộ

Y cũng biết ngu huynh đệ không muốn gây sự với giang hồ nên y không cưỡng ép ngu huynh đệ làm gì, chỉ yêu cầu ngu huynh đệ tặng cho một cái toa chế thuốc độc vô hình để đánh bại Đường môn, và anh em trong bang khỏi bị chết oan uổng. Và có như thế, anh linh Cát Ích mới khỏi ngậm hơn nơi chín suối.

Ngu huynh đệ nghe y nói rất có lý, bèn viết luôn một cái toa chế thuốc độc vô hình và một cái toa chế thuốc giải để đưa cho y. Ngờ đâu, ngu huynh đệ vừa viết xong hai cái toa ấy, Vũ Văn Lôi đã nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt của ngu huynh đệ, thế là hai anh em đều mê man.

Nói tới đó, y gượng cười và chỉ tay xuống dưới đầu gối, nói tiếp:

- Chờ tới khi anh em chúng tôi thức tỉnh, mới hay hai chân đã bị tê bại. Thiếu hiệp không thấy chúng tôi cứ phải ngồi như thế này hay sao? Chắc lúc mới vào đây, thiếu hiệp thấy không đứng dậy đón tiếp thế nào cũng trách chúng tôi vô lễ?

Quả thật Vân Nhạc thấy anh em Nhị Độc cứ ngồi yên không đứng dậy đón tiếp đã hơi ngạc nhiên, nhưng chàng là người đại lượng nên không bao giờ chấp nhất những chuyện nhỏ như thế. Chàng có ngờ đâu Nhị Độc lại tê liệt như vậy, chàng cũng phải phẫn uất thay.

Đằng Thanh lại tiếp:

- Chúng tôi tuổi đã sau mươi, có chết cũng không tiếc nên có lần chúng tôi định tự tử cho rảnh. Nhưng, chúng tôi nghĩ lại cái toa thuốc vô hình đã lọt vào tay bọn tà ma, nếu không nghĩ cách thu hồi lại hay tiêu hủy đi thì di hại vô cùng, vì vậy chúng tôi mới nhẫn nhục tạm sống thêm ít lâu nữa, chờ khi nào giết được tên Vũ Văn Lôi và tiêu hủy cái toa thuốc độc kia thì anh em Dân Sơn chúng tôi sẽ lìa trần ngay.

Nói tới đó, nước mắt rơi lã chã, y đau lòng đến nỗi không thể nói tiếp nữa.

Thấy vậy, Vân Nhạc cũng động lòng thương định lên tiếng khuyên bảo nhưng chàng bỗng cười nhạt một tiếng, rồi khẽ nói với Nhị Độc:

- Có người tới đây.

Đoạn, chàng nhanh chân lên ra phía góc tường ẩn núp. Nơi đó ánh sáng nển không chiếu tới, nên không ai thấy.

Dân Sơn Nhị Độc đều ngạc nhiên, vì chung chỉ nghe tiếng gió thổi cỏ lau và tiếng giun đế kêu thoi, chớ không hề nghe tiếng động nào khác lạ cả. Nhưng chúng rất tin tưởng Vân Nhạc, nên đều ngồi yên trên ghế tựa như lão tăng nhập định.

Một lát sau, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng ho, cánh cửa chợt hé mở và một người lên vào từ từ đi tới trước mặt Dân Sơn Nhị Độc.

Người đó râu dài tới bụng, khí độ oai võ, hai mắt rất sáng, chưa nói đã cười, tiếng cười xảo trá và miễn cưỡng khiến ai cũng phải khó chịu.

Vừa mới đứng yên, người đó đã lên tiếng:

- Tôi với hai vị là bạn chí thân, nên không nhẫn tâm nhìn hai vị đây chịu đựng khổ sở, đau đớn, đời của chúng ta chẳng còn bao lâu, hà tất hai vị cứ cứng đầu cứng cổ mãi như thế? Cổ nhân đã dạy: "Người thức thời mới là tuấn kiệt!"

Không đợi tên nọ nói dứt, Đằng Thanh đã cau mày đỡ lời ngay:

- Linh Phi huynh, mỗi người có một chí hướng. Huynh cưỡng ép chúng đệ làm gì.

Linh Phi có biệt hiệu là Tăng Môn Kiếm Khách và võ lâm đồng đạo đều tôn y là đệ nhất kiếm thủ của phái Công Lai. Vân Nhạc đứng trong bóng tối đang chăm chú nhìn mặt Linh Phi, bỗng nghe y khẽ cười một tiếng:

- Hai vị chớ có hiểu lầm. Linh mỗ tới đây là lấy tình bạn riêng mà nói chuyện với hai vị, chớ không phải là đại diện ai đến làm thuyết khách đâu. Hai vị thử nghĩ xem, toa thuốc độc vô hình đã lọt vào tay Vũ Văn Lôi sẽ di hại vô cùng. Sao hai vị không giả bộ làm thân với y để thừa cơ lấy lại toa thuốc đó thoát thân? Giang hồ bao la, nơi nào chẳng có chỗ dung thân cho hai vị.

Nhị Độc ngăn người giầy lát, Đằng Thanh liền cười nhạt đáp:

- Anh em Đằng mỗ rất cảm ơn lòng tốt của Linh huynh. Nhưng Linh huynh nói vậy không sợ vách có tai và không sợ bọn chúng hãm hại hay sao?

Y vừa hỏi vừa hoài nghi Linh Phi thừa lệnh Vũ Văn Lôi tới đây dò thử ý định của anh em y. Linh Phi đột nhiên sầm nét mặt, dưới ánh sáng nển lập lòe trông càng rùng rợn thêm. Y cười nhạt và đỡ lời Đằng Thanh:

- Cổ nhân đã nói: "Gặp người chỉ nên nói ba phần lời chớ có đưa hết tấm lòng cho người", hai vị không thử nghĩ xem tất cả những cái gì kỳ độc nhất thiên hạ của hai vị đều bị

Vũ Văn Lôi lấy hết, nếu y đem ra sử dụng thì từ nay võ lâm sẽ bị tai kiếp biết bao. Hừ, hừ Linh Phi cũng không muốn tốn hơi sức mà nói chuyện thừa cùng hai vị nữa.

Nói xong y liền quay người định đi. Đằng Thanh khẽ cười một tiếng vội nói:

- Nếu bạn không bị Vũ Văn Lôi kiềm chế, chắc không khi nào tới đây kiếm chúng tôi? Hơn nữa lúc này anh em đã bị tàn phế cả, nên có lòng mà sức lực không cho phép, bạn có bàn với chúng tôi cũng bằng thừa.

Linh Phi đã đi ra tới ngoài cửa, nghe Đằng Thanh nói vậy, vội quay trở lại, cười khì:

- Linh mỗ tới đêm Vân Mộng này, mục đích muốn kiếm một quái thiếu niên mà trên giang hồ đang đồn đại. Nghe nói quái thiếu niên ấy tự hào là kiếm thuật cao siêu nhất thiên hạ, chưa hề gặp địch thủ bao giờ. Y có thù hằn lớn với Hồng Kỳ Bang, Linh mỗ chỉ muốn gặp y so tài một phen thôi, bằng không đã bỏ đi từ sớm kia rồi. Chớ Vũ Văn Lôi kiềm chế Linh mỗ sao được.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng lạnh lẽo nổi lên và một người lên vào và nói:

- Linh Phi, người chớ có ăn nói khoác lác. Bang chủ đã biết rõ dã tâm của người và đã điếm vào Tam Âm Huyệt Mạch của người rồi. Người cũng tự biết chạy ra khỏi nơi đây chưa đầy trăm dặm là âm hỏa sẽ thiêu thân người ngay, nên ngày nào người cũng phải uống ba viên thuốc của bang chủ ban cho, nhờ vậy âm hỏa mới khỏi bị bốc cháy trong người. Sở dĩ bang chủ cho người những viên thuốc giải đố là để bảo tồn tính mạng, là muốn biết coi người có hối cải thật không chẳng. Không ngờ người lại tới đây múa lưỡi định xúi giục hai vị Đằng lão sư tạo phản. Linh Phi, người chết đến nơi mà không còn tự giác.

Linh Phi nghe vậy biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra, thân mình run lập cập suýt té. Ngờ đâu, trong khi y đang sợ hãi bỗng người vừa nói đã ngã lăn ra đất chết liền. Y mừng rỡ vô cùng, vội chạy ra ngoài cửa.

Dân Sơn Nhị Độc bỗng thấy Vân Nhạc lẹ làng đi theo Linh Phi, thân mình huyền ảo như bóng theo hình, và không hề có tiếng động nào cả. Nhị Độc đều thở dài, khen ngợi Vân Nhạc không ngớt.

Linh Phi ra tới cửa đã thấy xác người khi nãy nằm ở dưới đất. Y không biết ai đã ra tay giúp cho. Muốn hủy xác diệt tích, y bèn cấp người nọ lên, chạy thẳng về phía bắc nơi sườn núi cao chót vót.

Tổng đàn của Hồng Kỳ bang là nơi rất trọng yếu, nên xung quanh đều có rất nhiều chòi canh ngầm. Linh Phi ở đó đã lâu, thuộc hình thế, nên lựa những đường không có chòi

canh ngằm hay mai phục mà đi, tựa như đi vào chốn không người. Nhưng y có biết đâu, lúc Vân Nhạc tới đã khống chế hết các chòi canh ngằm ở quanh đó rồi.

Dưới bóng trăng, chỉ thấy hai bóng người một trước một sau, chạy thẳng về phía bắc, nhanh như gió thổi vậy.

Từ lúc bắt đầu đi cho tới giờ, Linh Phi không hề biết là đằng sau mình đang có người theo dõi.

Không bao lâu, y chạy tới trước một sườn núi rất cao, bên dưới là đầm lau. Y đứng suy tính giây lát, bèn vút cái xác đang cắp ở bên hông xuống dưới đầm.

Lúc này, Linh Phi mới bình tĩnh, liền nghĩ lại không biết ai đã ra tay giúp mình và tại sao từ chỗ ở của Nhị Độc đi tới đây, các chòi canh ngằm của Hồng Kỳ bang không hề phát giác ra y? Y càng nghĩ càng thắc mắc.

Linh Phi nghĩ mãi không ra được cách để giải Tam Âm Huyết Mạch, nên y rất lo âu, ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng.

Đột nhiên, phía sau lưng có một tiếng cười nhạt vọng tới, Linh Phi giật mình kinh hãi, vội nhún mình lướt ra ngoài xa bảy thước, thuận tay đánh trở lại một chưởng. Chưởng đó của y đã sử dụng chín thanh kinh lực nên mạnh vô cùng.

Nhưng Linh Phi cảm thấy chưởng lực của mình bị tản mát một cách vô hình, biết ngay đối thủ có võ công hơn mình nhiều, nên y quay người lại định thần nhìn kỹ, mới hay, người đó là một thiếu niên, mặt lạnh lùng âm thầm, mặc áo dài đen, đứng trước đầu gió tựa như một cái bóng ma, trông rất rùng rợn.

Quái thiếu niên kia chỉ đứng yên, mặt lạnh lùng, hai mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt Linh Phi. Định thần xong, Linh Phi trầm giọng quát hỏi:

- Ngài là ai? Linh mỗ với ngài không quen biết, tại sao cứ theo sau mỗ vậy? Nếu ngài không rút lui ngay, đừng có trách Linh mỗ độc ác đấy nhé?

Quái thiếu niên cười nhạt một tiếng rồi từ từ đáp:

- Không ngờ Tăng Môn Kiếm Khách Linh Phi lại là con người vong ơn bội nghĩa đến thế? Nếu hồi nãy ta không giết tên gian tặc mà bạn vừa vút xác xuống đầm kia, thì có lẽ lúc này bạn đã mất mạng dưới chưởng của Vũ Văn Lôi cũng nên? Chớ khi nào chúng chịu để cho bạn ở đây nói khoác lác như thế nữa đâu.

Linh Phi kinh hãi, lui lại một bước, rồi hỏi:

- Chính ngài đã ra tay giết tên Vương Thiên Hạc đấy ư?

Quái thiếu niên đáp:

- Mỗ có biết y là Vương Thiên Hạc gì đâu? Giết một tên phỉ đồ, hà tất phải hỏi rõ tên họ làm gì cho mất công.

Lời nói của người nọ nghe rất lạnh lùng ghê rợn, Linh Phi cũng phải hãi sợ.

Quái thiếu niên ngừng giầy lát lại nói tiếp:

- Có phải bạn định kiếm ta đấy không? Ta là quái thiếu niên mà giang hồ đồn đại ầm lên đấy.

Linh Phi nghe nói suýt la lên thất thanh, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt quái thiếu niên, y không ngờ quái thiếu niên có võ công trác tuyệt, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ lại là người đang đứng trước mặt mình?

Do dự một hồi, Linh Phi vừa cười vừa nói:

- Bình sinh mỗ hành sự, có oán phải trả cho bằng được, có ơn phải đền cho xong. Hồi nãy mỗ nói như thế là do lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chớ không phải nhất định đòi so tài với ngài cho kỳ được đâu. Hiện giờ ngài đã cứu Linh mỗ thoát nguy, thì Linh mỗ xin làm tôi tớ để hầu hạ ngài trong mười năm, được như vậy mỗ mới trả hết được đại đức phần nào.

Quái thiếu niên ngăn người ra giầy lát rồi đáp:

- Tại hạ là một giang hồ vô danh tiểu tốt, mà Linh lão sư cho là một người rất tên tuổi trong võ lâm, hơn kém nhau rõ rệt thì tại hạ đâu dám trịnh thượng như thế? Mong lão sư chớ có nói...

Quái thiếu niên chưa dứt lời, Linh Phi đã quả quyết:

- Linh Phi này đã thề rồi, quyết không lấy lại lời được. Nếu Linh Phi không làm theo lời nói vừa rồi, sẽ bị nghìn mũi tên xuyên tâm mà chết.

Quái thiếu niên ngơ ngác một hồi, không biết nói sao cho phải, trong lòng khó chịu vô cùng. Đột nhiên chàng nảy ra một ý định và tự nhủ:

- "Ta bôn tẩu trên giang hồ đã ngót một năm, chưa lập nên công trạng gì cả, chỉ gây bao nhiêu tình nghiệp, khiến đường đời càng trắc trở hơn mà thù cha cũng chưa trả, ta sống cũng bằng thừa. Lôi Tiểu Thiên có nói: "năm xưa, phái Công Lai chủ mưu, vây đánh cha ta, nay Linh Phi là một cao thủ của phái đó, chắc thế nào y cũng biết đầu đuôi ra sao?"

Đoạn, chàng mỉm cười và nói:

- Nếu vậy, tại hạ cũng không dám cưỡng ép Linh lão sư làm gì. Nhưng tốt hơn hết, chúng ta nên coi nhau là bạn.

Vừa nói tới đó, chàng đã dùng giọng mũi "hừ" một tiếng rồi khẽ tiếp:

- Người của Hồng kỳ bang đã tới rồi!

Linh Phi quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy bóng người ở trong rừng, như ẩn như hiện, đang nhảy xổ tới, y vội nói:

- Mời ngài hãy tạm lánh vào trong bóng tối, để Linh mỗ đối phó với chúng!

Quái thiếu niên lắc đầu đáp:

- Khỏi cần! Linh lão sư hãy cho tại hạ mượn thanh kiếm chốc lát.

Linh Phi vội cởi thanh trường kiếm đưa cho quái thiếu niên. Chàng vừa tiếp thanh kiếm xong, đã phi thân tới trước mặt bọn người kia liền.

Mấy người ấy vừa chạy tới đó bỗng thấy một bóng đen phi đến, đang định lên tiếng hỏi, thì đã cảm thấy cổ lạnh buốt và thoáng cái, mấy tên đó đều bị chặt làm hai mảnh, máu tươi phun vọt ra như mưa.

Linh Phi vừa đi tới gần thấy vậy cũng phải thất kinh, vì quái thiếu niên chỉ chém có một thế kiếm thôi là cả bọn đã bị chẻ làm đôi mà thế kiếm ấy kỳ ảo tuyệt luân mình không sao theo kịp. Lúc ấy, quái thiếu niên đã đưa kiếm trả Linh Phi và nói:

- Linh lão sư, chúng ta hãy dọn dẹp những cái xác này trước đã, rồi trở lại chỗ ở của Dân Sơn Nhị Độc ngay.

Giây lát sau, hai người đã vứt hết những cái xác đó xuống dưới khe núi rồi cùng chạy như bay.

oOo

Canh tư sắp tàn, mặt trăng sắp lặn, gió lạnh thổi lai rai trong thạch ốc.

Tạ Vân Nhạc đã dùng nội công siêu tuyệt đã thông huyết đạo cho Dân Sơn Nhị Độc nhờ vậy Nhị Độc lành mạnh lại như thường và nhờ Linh Phi biết chỗ Đông Phương Ngọc Côn bị giam giữ cho nên dẫn đường, cả bốn người tiến thẳng về phía Nam.

Nhắc lại từ khi Đông Phương Ngọc Côn dự xong trận chiến đấu ở Dã Ấp Than liền thấy Vân Nhạc tung mình nhảy vào trong bóng tối. Tiếp theo đó y thấy Giao Hồng và Trương Mai không nói một lời lặng lẽ đuổi theo. Y cảm thấy như ngực bị một cái búa đánh phải đau đến nổi mê mẩn tâm thần đầu óc choáng váng không sao chịu thấu. Thái độ của Trương Mai đã tỏ cho y biết là mối tình trước kia đã chấm dứt.

Đông Phương Ngọc Côn đau lòng như dao cắt, chán nản vô cùng, thở dài một tiếng, rồi theo quần hùng cùng đi. Bỗng từ trong bóng tối Khương Tôn Diệu lên ra lên tiếng hỏi:

- Sư đệ, từ nay trở đi anh em mình định xử trí ra sao?

Đông Phương Ngọc Côn gượng cười đáp:

- Tiểu đệ thấy người trên giang hồ xảo trá khôn tả nên chán nản vô cùng, định trở về Nga Mi cắt tóc đi tu, quanh năm làm bạn với kinh kệ cho qua kiếp tạm này.

Tôn Diệu không ngờ Ngọc Côn lại nản chí đến thế, lòng thắc mắc vô cùng, bèn liếc nhìn sư đệ một cái rồi đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy ai cả, mới hỏi:

- Chẳng hay Giang, La sư muội đâu?

Ngọc Côn lạnh lùng đáp:

- Làm sao biết họ đi đâu.

Lời nói của chàng tuy lạnh lùng, nhưng trong còn bao hàm sự phẫn uất. Tôn Diệu nghĩ ngợi giây lát tuy không hiểu rõ ẩn tình bên trong, nhưng cũng đoán ra sư đệ của mình vì Trương Mai mà khổ sở đến chán đời. Y không biết dùng lời lẽ gì để khuyên giải đành nói:

- Ngu huynh có người bạn hẹn gặp ở Yến Kinh, sư đệ hãy cùng ngu huynh đến đó một phen rồi hãy trở về Nga Mi sau, chẳng hay sư đệ có bằng lòng đi như thế không?

Ngọc Côn không nói năng gì, quay mình theo Tôn Diệu tiến thẳng về phía bắc.

Vừa đi Tôn Diệu vừa nghĩ thầm:

- "Chắc sư đệ mình bị kích thích rất mạnh, nên mới nản chí như vậy"

Hai người đi theo bờ sông đào tiến thẳng lên miền bắc, đi đường không ai nói nửa lời. Ngọc Côn trong lòng đau đớn khôn tả. Lúc ấy, bỗng phía trước có một bóng hồng lướt qua, Tôn Diệu kêu thất thanh một tiếng rồi nói:

- Sư đệ thử xem ai thế?

Ngọc Côn ngẩng lên nhìn, thấy một thiếu nữ áo đỏ, đầu tóc rối bù, mặt thoa phấn, hai má ửng hồng đôi mắt lóng lánh.

Vừa tới nơi, nàng đã nhìn Ngọc Côn không chớp mắt rồi vừa cười vừa hỏi:

- Xin hỏi tướng công, đi Dã Ấp Than, nên theo lối nào?

Ngọc Côn vẻ mặt lăm lì, hậm hực đáp:

- Không biết.

Tôn Diệu hoài nghi vô cùng, tiến lên nửa bước, lên tiếng hỏi:

- Cô nương đi Dã Ấp Than làm gì? Tại hạ có thể chỉ đường cho cô nương.

Thiếu nữ áo đỏ trợn trừng mắt lên rồi đáp:

- Cô nương có hỏi người đâu? Ai khiến người trả lời làm gì?

Tôn Diệu cười thâm và tiếp:

- Sư đệ của mõ anh tuần hơn người, thảo nào cô nương mới gặp đã yêu ngay. Nhưng chỉ tiếc là sư đệ của mõ đã có người yêu rồi nên y không thèm để ý tới ai hết, cô nương chớ có tổn công vô ích.

Thiếu nữ hồng y liếc nhìn Đông Phương Ngọc Côn rồi ra vẻ hờn giận nói:

- Công tử này lạ thật, cô nương có xúc phạm tới đâu, sao lại trả lời thiếu lễ phép như thế?

Ngọc Côn nghe nàng khiển trách như vậy trong lòng cũng hơi ănnăn. Sau chàng thấy thiếu nữ ấy rất xinh đẹp, liền gượng cười đáp:

- Dã Ấp Than ở ngoại thành Thương Châu chừng bốn mươi dặm, cô nương cứ hỏi thăm người đi đường sẽ biết rõ. Xin thứ lỗi tại hạ còn có việc bận phải lên đường ngay.

Chàng quay đầu lại nói với Tôn Diệu:

- Thôi chúng ta đi đi.

Nói đoạn, chàng đã nhanh chân đi trước. Bỗng nghe cô nương nọ lớn tiếng gọi:

- Đứng lại.

Ngọc Côn ngăn người, nhướn đôi lông mày kiếm, lạnh lùng hỏi:

- Cô nương gọi chúng tôi lại làm gì?

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa đáp:

- Cô nương vừa nghĩ ra là hai vị thuộc đường Dã Ấp Than thì chắc vừa từ phía đó đến phải không?

Ngọc Côn đáp:

- Phải, anh em chúng tôi vừa ở Dã Ấp Than tới. Chắc cô nương định đi Dã Ấp Than để kiểm Hoàng Phủ Tung phải không?

Thiếu nữ áo đỏ vừa liếc nhìn vừa cười nhạt, đáp:

- Cô nương là môn hạ của phái Côn Luân, khi nào lại đi kiểm yêu ma tà phi ấy?

Tôn Diệu nghe phía sau có tiếng chân người đi rất nhanh vọng tới, liền quay lại nhìn. Quả nhiên có bốn đại hán áo đen đang phi thân tới.

Kinh công của bốn người đó lẹ vô cùng, thoáng cái đã đến trước mặt ba người liền. Bốn chúng vừa thấy cô nương áo đỏ liền dừng lại ngay. Tên đi đầu, mặt to, lông mày rậm, da hồng hồng, liền tới trước mặt thiếu nữ kính cẩn chào và nói:

- Bẩm...

Thiếu nữ áo đỏ xéch ngược lông mày lên, vội xua tay nói:

- Có việc gì thì lại gần đây mà nói, không sợ hai vị này nghe ư?

Đại hán mặt to đó hiểu ý ngay, liền tiến tới cạnh nàng kể tai nói mấy lời. Nàng nọ tỏ vẻ ngạc nhiên vừa cười vừa nói:

- Biết rồi, ta biết rồi. Đã sao nào? Chúng ta hãy trở về trước.

Nàng vừa nói dứt đã nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Ngọc Côn lẹ tay điểm luôn vào yếu huyệt của chàng, đồng thời ra lệnh bảo bốn người:

- Bắt lấy người này cho ta.

Ngọc Côn không kịp đề phòng, bị nàng điểm trúng yếu huyệt, mê man và ngã ngửa người ra phía sau. Đại hán mặt to nhanh chân tiến tới cắp chàng vào nách.

Tôn Diệu thấy biến sắc, nóng lòng cứu em, liền nhảy xổ lại tấn công vào mặt đại hán kia.

Thiếu nữ áo đỏ quát lớn một tiếng, múa chưởng xông lại đánh liền. Tôn Diệu đang lơ lửng trên không, bỗng thấy một tiềm lực rất mạnh đẩy tới không sao giữ vững được thân mình, rơi ngay xuống đất rồi quát hỏi:

- Cô nương có ý gì khi bạo động như thế?

Thiếu nữ áo đỏ không thèm để ý tới lời nói Tôn Diệu, chỉ giơ tay ra hiệu một cái là bốn đại hán kia đi nhanh như bay tức thì. Tôn Diệu cả giận, mua song chưởng đuổi theo tấn công.

Thiếu nữ áo đỏ nhanh nhẹn lướt ra ngoài xa hơn trượng, tránh khỏi chưởng lực của chàng miệng khúc khích cười và nói:

- Cô nương đây là Ngọc Phong nương tử của Hồng Kỳ Bang, nếu người muốn cứu sư đệ, xin mời tới tổng đàn của Hồng Kỳ Bang.

Nói xong, nàng khẽ nhún mình một cái đã lướt đi xa ba bốn trượng rồi.

Tôn Diệu trong lòng lửa giận như thiêu, liền giở kinh công thượng thặng của phái Nga Mi ra đuổi theo, nhưng chàng đuổi được hai tiếng đồng hồ thì thiếu nữ áo đỏ và bốn đại hán nọ đã mất dạng. Chàng đứng ngẩn người ra hồi hận vô cùng, vì nếu chàng không rủ Đông Phương sư đệ đi lên Yến Kinh thì không gặp tai biến này.

Nghĩ ngợi giây lát, chàng liền quyết định đi Yến Kinh nhờ bạn hữu đi cứu sư đệ. Đồng thời chàng thấy thiếu nữ áo đỏ có vẻ yêu Ngọc Côn, nên dù sao Ngọc Côn cũng sẽ không bị nguy hiểm tới tính mạng. Thế rồi chàng rầu rĩ đi thẳng lên Yến Kinh.

Ngọc Côn bị Ngọc Phong nương tử bắt cóc đem về đặt nằm trên giường ở trong khuê phòng. Rồi nàng sai hai nữ tỳ võ nghệ xuất chúng hầu hạ.

Ngọc Côn đã được nàng ta giải huyết mê, còn huyết khiển cho chân tay bủn rủn thì vẫn y nguyên, nên chàng không sao giở võ công ra được để đổi phó.

Hằng ngày Ngọc Phong nương tử vào gặp mặt Ngọc Côn luôn, trong lời ăn tiếng nói của nàng, ngấm ngấm bày tỏ tình yêu. Nhưng Ngọc Côn đã có người yêu lý tưởng rồi lên chàng không động lòng chút nào, gương mặt luôn tỏ vẻ lạnh nhạt.

Ngọc Côn đã ngấm ngấm hỏi hai nữ tỳ, nên biết Ngọc Phong nương tử họ Hà thân thế rất thâm. Nàng là sư muội của Vũ Văn Lô, tuy mang biệt hiệu là Ngọc Phong nương tử, nhưng rất trong sạch và hãy còn giữ được trinh tiết. Có lần nàng đã định thí phất quy y.

Dẫu Ngọc Phong nương tử yêu Đông Phương Ngọc Côn như vậy, nhưng chàng đã chán nản sự đời nên quyết trở về Nga Mi cắt tóc đi tu, thề suốt đời không lấy vợ.

Đêm hôm ấy, Vân Nhạc xâm nhập vào tổng đàn của Hồng Kỳ Bang, Ngọc Phong nương tử lại vào trong phòng Ngọc Côn và nói với chàng rằng:

- Xưa nay, thiếp vẫn có ý định cải tà quy chính, nếu thiếp được phó thác cuộc đời cho chàng, thì thiếp sẽ theo chàng xa lánh nơi này ngay.

Ngọc Côn nghe Ngọc Phong nương tử nói như vậy thở dài một tiếng và đáp:

- Người đầu phải cây cỏ mà chẳng có tình, khốn nỗi tại hạ có một ẩn tình, không sao nói cho cô nương rõ được. Vả lại tại hạ đã quyết tâm cắt tóc đi tu, nên đành phải phụ lòng của cô nương.

Ngọc Phong nương tử trong lòng buồn thảm vô cùng, hai mắt ứa lệ, giọng cười nói:

- Thiếp cũng biết công tử đã có ý trung nhân nên công tử mới thối thoái, để thiếp hết hy vọng theo đuổi nữa phải không? Xưa kia, đã có Nga Hoàng Nữ Anh cùng lấy một chồng, nếu quả thật công tử đã có người yêu rồi thì thiếp xin làm nhỏ cũng không sao. Hà tất công tử phải cự tuyệt, hay là chàng khinh khi thiếp?

Nói xong nước mắt nàng nhỏ lã chã, trông rất thảm thương. Ngọc Côn khó xử vô cùng, chàng nhận lời cũng không được mà cự tuyệt cũng không đành nên chàng ấp úng mãi, hai má ửng đỏ. Ngọc Phong nương tử bỗng đứng phắt dậy mà mỉm cười nói:

- Sao ta lại hèn thế, nếu công tử không nhận lời, ta sống ở trên đời cũng vô ích.

Nói xong, nàng móc túi lấy một con dao, mắt nhìn Ngọc Côn, miệng cười đầy đau đớn, rồi đâm thẳng vào ngực, máu tươi nhỏ ròng.

Bỗng nhiên thấy một bóng người nhanh nhẹn từ cửa sổ phóng vào. Đó là một thiếu niên, mặc áo dài đen, mặt âm thầm. Ngọc Côn thấy người đó, giọng cười nói:

- Thiếu hiệp tới rất kịp thời...

Thiếu niên nọ lớn tiếng cười và đỡ lời:

- Đông Phương huynh khỏi cần nói nhiều, tại hạ hiểu rõ, Đông Phương huynh xử sự như vậy cũng hơi quá đáng. Sự thật thì theo Nga Hoàng, Nữ Anh, hai nàng lấy một chồng cũng được vậy.

Thiếu nữ áo đỏ thấy hình dạng thiếu niên nọ xấu xí như vậy, chán ghét vô cùng. Ban đầu nàng vội dùng tay trái nắm chặt lấy vạt áo ở trước ngực, còn tay phải thì chuẩn bị để tấn công. Về sau, nàng nghe thiếu niên kia là người quen với Ngọc Côn, có lời lẽ hoàn toàn giúp mình, mới thấy bớt chán ghét.

Ngọc Côn thở dài và đáp:

- Ngu huynh đã thề không lập gia thất nữa, hà tất các người phải ép.

Vân Nhạc cả cười đáp:

- Tiểu đệ đã biết trước Đông Phương huynh vẫn còn hờn giận tiểu đệ, nhưng tiểu đệ xin giải thích rõ: Người quân tử không bao giờ chiếm đoạt sở hữu của người khác. Tiểu đệ là

hạng người như thế nào Đông Phương huynh cũng đã rõ, huống hồ tiểu đệ đang trầm luân trong bể tình nghiệp chướng, còn đau khổ hơn huynh nhiều, chẳng lẽ huynh là người thông minh nhân hậu vậy, lại không lượng thứ cho tiểu đệ hay sao?

Đoạn chàng kể tai Ngọc Côn nói thêm vài câu.

Thiếu nữ áo đỏ không biết hai người đang nói gì, trong lòng lo âu vô cùng, nhưng nàng chợt nhớ ra đâm kinh hải, vì nàng không hiểu sao, thiếu niên nọ lại xông qua được những chòi canh kín như tổ ong và vào được trong tổng đàn của Hồng Kỳ Bang có nhiều cao thủ như thế? Nàng thấy hai người kể tai chuyện trò một hồi, bỗng thấy Ngọc Côn có vẻ hổ thẹn và bẽn lẽn nói:

- Nếu quả thật vậy thì chưa chắc Lã cô nương đã chịu thay đổi tâm ý. Vả lại cũng không thể nào mặt dày mày dạn mà mở miệng ra hỏi nàng ta được.

Vân Nhạc nghiêm nét mặt đáp:

- Sở dĩ tiểu đệ ra tay cứu nàng, cũng vì sự bất đắc dĩ đó thôi, nếu Đông Phương huynh nói vậy, chẳng hóa ra tiểu đệ là cầm thú đội lốt người ư? Nếu người ngoài không hiểu rõ nguyên nhân thì tiểu đệ có đâm đầu xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được hết tai tiếng này.

Nói xong chàng quay lại nhìn thiếu nữ áo đỏ mỉm cười và tiếp:

- Ngọc cô nương cùng Đông Phương huynh mau rời khỏi nơi đây, vì chỉ trong chốc lát sẽ biến thành địa ngục. Tại hạ chúc hai người châu liên bách hợp.

Thiếu nữ áo đỏ nghe nói tựa như chút được gánh nặng, vẻ mặt hớn hở và thổ thê hỏi:

- Chẳng hay ngài có phải là Quái thiếu niên đã hiện thân ở Chu gia trang không?

Vân Nhạc cả cười, đưa mắt nhìn Đông Phương Ngọc Côn và nói tiếp:

- Hai vị mau đi khỏi nơi đây, Đông Phương huynh làm ơn chuyển lời hộ tiểu đệ, nói cho mọi người rõ công việc nơi đây xong xuôi, tiểu đệ sẽ lên Tứ Xuyên tế mộ tiên mẫu và lên miền Bắc yết kiến gia sư... Tất cả những chòi canh ngầm ở phía đông và bắc của Tổng Đàn Hồng Kỳ bang đã bị tiểu đệ chế ngự hết, không còn sợ có ai ngăn cản hai vị nữa, cứ yên trí mà đi.

Thiếu nữ Hồng y đột nhiên dậm chân một cái, mặt tỏ vẻ cương quyết và nói:

- Đông Phương thiếu hiệp, chúng ta đi thôi.

Ngọc Côn biết nàng phấn sự môn và Hồng Kỳ Bang như vậy lương tâm bị cắn rứt vô cùng nên chàng nhận lời ngay:

- Ngọc cô nương chưa giải yếu huyết cho tại hạ thì tại hạ đi sao nổi?

Thiếu nữ áo đỏ cả cười rồi nhanh tay điểm luôn vào bảy nơi yếu huyết của Ngọc Côn, kể đó, nàng nắm tay Ngọc Côn lớn tiếng nói:

- Đi thôi.

Vân Nhạc chờ hai người đi khuất dạng, mới thở dài một tiếng

[mất ba dòng]

Đằng Thanh đáp:

- Tất cả những độc vật và đồ nghề của hai anh em chúng tôi đã thu lại gần hết. Kỳ dư chắc chúng cũng không biết cách sử dụng đâu, nếu chúng cứ sử dụng bừa bãi, sẽ mang họa vào thân.

Nói xong, y tỏ vẻ hoài nghi và tiếp:

- Đến giờ phút này mà bọn phỉ đồ vẫn còn hội họp ở trong nghị sự sảnh, đèn đuốc sáng choang. Đường Thái cũng có mặt trong đó, thái độ rất cung kính và hèn hạ...

Vân Nhạc nói tiếp:

- Tại hạ sẽ được thấy xác của phỉ đồ nằm ngổn ngang trong đầm Vân Mộng này.

Dân Sơn Nhị Độc và Tang Môn kiếm khách nghe nói, kinh hãi và nghi ngờ vô cùng. Vân Nhạc không giải thích gì thêm, chỉ nói:

- Ba vị hãy theo tại hạ tới Nghị sự sảnh trước đã.

Nói xong, chàng đã nhanh chân đi trước. Ba người nọ ngờ ngác giây lát, đưa mắt nhìn nhau rồi cùng đi theo sau liền.

Bọn phỉ đồ canh tuần và bảo vệ bên ngoài Nghị Sự sảnh bị Dân Sơn Nhị Độc dùng mê hồn dược làm cho mê man bất tỉnh hết.

Bốn người ẩn núp ở ngoài cửa sổ, chỗ bóng tối, nhìn vào trong sảnh thấy rõ môn một.

Ba mâm tiệc rất thịnh soạn, một bọn tà ma đang ngồi quanh đó lắng tai nghe Vũ Văn Lôi bang chủ Hồng Kỳ Bang nói chuyện.

Thượng tọa của mâm thứ nhất có một lão tăng mập mạp, vạm vỡ ngoài khoác áo cà sa màu đỏ, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng kinh hồn. Chỉ thoáng trông, ai cũng biết y là ma tăng bên Tây Vực, tên là Xác Đa Hoa Đà.

Vân Nhạc chỉ chú ý đến cử chỉ và thái độ của Đường Thái thôi. Vũ Văn Lôi nói xong, liền có mấy người lần lượt đứng dậy phát biểu ý kiến. Chúng bàn những kế hoạch để sau này đối phó các tay cao thủ của danh môn chính phái. Rượu được ba tuần, tiếng cười xen lẫn tiếng trò chuyện rất ồn ào.

Trong lúc mọi người đang cao hứng, bỗng Đường Thái đứng lên, tay cầm chén rượu, vừa cười vừa nói:

- Tối hôm nay, Đường Thái được chiêm ngưỡng phong thái của quý vị thật tam sinh hữu hạnh. Vì tôn kính các vị lão sư tiền bối, Đường Thái xin lần lượt kính mời mỗi vị một chén để tỏ lòng thành.

Vân Nhạc khẽ nói:

- Thử xem lão độc vật Đường Thái giở trò quỷ kế gì đây?

Dân Sơn Nhị Độc ngơ ngác nhìn Vân Nhạc, không hiểu chàng nói vậy là có ý gì.

Mọi người lại thấy Đường Thái rót đầy một chén rượu đi tới trước mặt Xác Đa Hoa Đà, tỏ vẻ rất thành kính và nói:

- Thưa lão tiền bối Xác Đa Hoa Đà, chén rượu nhạt của Đường Thái đây gọi là để tỏ lòng thành của Hậu bối, xin mời lão tiền bối cạn chén.

Đoạn y uống cạn chén rượu đó, rồi để chén rượu lên mâm, Xác Đa Hoa Đà mỉm cười và từ từ cầm chén rượu lên uống cạn. Đường Thái cảm ơn xong, cầm ấm rượu lên, rót vào chén mình, rồi lại mời đến người thứ hai. Y mời tới bảy tám người, Vân Nhạc đứng bên ngoài phát hiện, mỗi lần Đường Thái rót rượu, ngón tay hơi duỗi ra vì sắc mặt đang hồng hào bỗng nhợt đi đôi chút. Trong lòng hoài nghi vô cùng không hiểu Đường Thái làm như vậy để làm gì. Lúc ấy, mâm bên cạnh bỗng có một người lớn tiếng nói:

- Đường lão sư hà tất phải mất công như vậy. Cứ tới nơi một mâm, kính một chén là được rồi.

Đường Thái lắc đầu đáp:

- Không nên, nếu kính rượu như vậy Đường Thái tôi sẽ bị mang tiếng thiếu lễ phép.

Chờ y mời hết người của ba mâm, y đã say mèm, hai mắt lim dim, chân đi loạng choạng, trở về chỗ ngồi. Lại một người hả hả cả cười và nói:

- Đường lão sư, sao vô dụng thế? Uống có bốn chục chén mà đã say như vậy rồi à?

Đường Thái với vẻ say rượu vừa cười vừa đáp:

- Đường Thái xưa nay có uống được rượu bao giờ đâu, sở dĩ hôm nay uống nhiều như thế, cũng gọi là xả mệnh bồi quân tử đó thôi.

Y vừa nói dứt, từ bên ngoài sảnh có năm người lướt vào, quần ma giật mình kinh hãi. Tới khi năm người đó đứng yên, quần ma giật mình kinh hãi nhìn kỹ, thấy năm người đó là Không Động Nhị Lão, Phi Hà Tử và Phi Lôi Tử, Đồ Long Cư Sĩ, đại hán râu xồm và một thiếu niên anh tuấn.

Cả năm người mặt sáng như điện, liếc nhìn quần ma đang ngồi trong mâm cơm.

Xác Đa Hoa Đà hai mắt lộ vẻ kinh ngạc, rồi bỗng cười một tiếng quái dị, điệu bộ vẫn như ngồi rồi vọt người phi lên trên cao, lướt qua đầu quần ma nhanh như điện chớp, chỉ thấy bóng y thấp thoáng một cái, người y đã rơi xuống trước mặt Không Động Nhị Lão rồi.

Phi Hà Tử liền lên tiếng:

- Chắc đại sư tưởng anh em bản đạo đã nằm cứng như chết rồi nên dụ người của Không Động tới để mượn đao người giết người? Ngờ đâu trời xanh run rủi, ý muốn của đại sư lại tan vỡ. Hai anh em bản đạo đã lâu không dây dưa tới ác nghiệp của Võ Lâm, bây giờ đành phải khai sát giới một phen.

Xa Đa Hoa Đà cười một cách kiêu ngạo và đáp:

- Hai vị đạo trưởng đã biết việc đó do bản tăng tạo ra, thì bản tăng cũng không phủ nhận làm gì. Nhưng môn Lăng Không điểm huyết thủ pháp của bản tăng có thể nói là trong khắp võ lâm không ai có thể giải được, mà dù có người giải được đi chăng nữa thì người đó cũng không phải là cao thủ trung nguyên. Còn nếu là hai vị đạo trưởng tự mình vận công, mà giải được thì vô lý hết sức. Chẳng hay hai vị có thể nói cho bản tăng biết người nào đã ra tay cứu hai vị chăng?

Đồ Long cư sĩ Tương Thái Hư đột nhiên cười nhạt và tiếp lời:

- Lão tặc đầu sói kia, sao lão khinh thường võ công của Trung Nguyên đến thế? Những tạo học của người làm sao so sánh được với võ của Trung Nguyên chúng ta. Hừ, người ngồi dưới đáy giếng nhìn trời, rồi tự cao tự đại, không biết hổ thẹn chút nào.

Xác Đa Hoa Đà mặt vẫn bình tĩnh như thường không lộ chút hờn giận nào, khẽ liếc nhìn Đồ Long cư sĩ và hỏi:

- Người là ai? Chắc có đôi chút thực học nên mới dám tự phụ như vậy? Để lát nữa bản tăng sẽ dùng Lăng Không điểm huyết thủ pháp đối phó với người, xem người có thể chống đỡ được không?

Đồ Long Cư Sĩ cười nhạt không trả lời và ngẩng mặt nhìn trời, tỏ vẻ khinh bỉ.

Lúc ấy, quân ma trong đại điện chạy lại bao vây năm người, Hồng Kỳ bang chủ Vũ Văn Lôi bỗng từ phía sau Xac Đa Hoa Đà lên ra và trầm giọng nói:

- Kẻ nào tự tiện vào tổng đàn của Hồng Kỳ bang thì không khác gì là kẻ thù bất cộng đái thiên của chúng ta. Nếu bây giờ các người muốn song sót rời khỏi đầm Vân Mộng này thì phải tự chặt cụt hai cánh tay trước đã.

Đồ Long Cư Sĩ lại cười nhạt và đáp:

- Kẻ vừa ăn nói ngông cuồng võ lễ kia, chắc là Vũ Văn Lôi phải không?

Nói xong, y chỉ tay vào chàng thiếu niên anh tuấn và hỏi:

- Văn Lôi, có biết người này là ai không?

Wũ Văn Lôi ngăn người ra nhìn một hồi, thấy người nọ rất quen nhưng y nghĩ mãi không nghĩ được là ai cả, trong lòng hoài nghi vô cùng.

Thái Hư lại cười nhạt nói:

- Chàng ta là Cam Tiểu Thu, con trai của Cam Chúng mà người tán tận lương tâm hạ độc thủ chết cả nhà đấy. Người không ngờ Cam Chúng lại có một đứa con anh tuấn như thế này phải không?

Cam Tiểu Thu, đôi mắt sáng lộ sát khí, quát lớn:

- Vũ Văn tặc tử, trả tính mạng của cha ta mau.

Đoạn chàng múa song chưởng, nhằm ngực Vũ Văn Lôi tấn công liền. Quả thật, Vũ Văn Lôi không ngờ họ Cam vẫn còn sót một người như vậy.

Trong khi y đang ngăn người thì Tiểu Thu đã ra tay tấn công liền, y xéch ngược một mắt, ha hả cười và nói:

- Như vậy bốn bang chủ sẽ giúp mi theo cả nhà mi xuống dưới âm phủ.

Y vừa nói vừa giơ chưởng lên chống đỡ. Vũ Văn Lôi không ngờ võ công của Tiểu Thu kỳ ảo, vội thâu chưởng lại, nhảy sang bên năm trượng để tránh rồi quát lớn:

- Mi là thế nào của Đồ Long cư sĩ?

Có lẽ y nhận thấy võ công của thiếu niên nọ là một thể trong Đồ Long thủ pháp nên mới hỏi như vậy.

Tiểu Thu cười nhạt đáp:

- Tên gian tặc này cũng sành mắt đấy, nên người mới nhận ra võ công của tiểu gia là Đồ Long thủ pháp. Ân sư tiểu gia là Đồ Long cư sĩ đang đứng đây, chẳng lẽ mắt người đã mù rồi hay sao mà không trông thấy?

Vũ Văn Lô liếc nhìn Đồ Long cư sĩ rồi trầm giọng nói:

- Thảo nào người dám ăn nói ngông cuồng như vậy, thế ra người là Trương Thái Hư đấy à?

- Phải, chính lão phu đây.

Quần ma đều đưa mắt nhìn Đồ Long cư sĩ. Năm xưa, Trương Thái Hư với năm mươi tám thể Đồ Long thủ pháp đã đánh khắp tám vùng hoang vu mà không gặp địch thủ, tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, nên quần ma vừa nghe tên đã phải kinh hoảng. Đột nhiên trong quần ma có một người kêu rú lên một tiếng rất thê thảm. Mọi người đều rất sợ sệt và quay mặt nhìn chăm chú vào mặt người đó hai tay đang ôm ngực, sắc mặt xanh nhợt rồi hóa tía, hai mắt lộ ra như hai cái chuông đồng trông ghê gớm khôn tả, và thân hình của y thì mềm nhũn như thân rắn, từ từ nằm gục xuống đất, hai tay cứ cào mặt, hình như độc hỏa thiêu tâm chịu không nổi vậy. Chỉ trong giây lát y đã phun ra một đống máu tươi và hét lên một tiếng rồi tắt thở.

Vũ Văn Lô biến sắc mặt, không biết tại sao người đó chết như vậy. Tiếp theo, lại có bốn năm tên ma đầu khác nữa cũng rú lên và chết một cách thảm thương như người kia.

Lúc ấy, không những Đồ Long cư sĩ, Không Động nhị lão biến sắc mặt mà cả bọn quần ma cũng hồn xiêu phách tán. Vũ Văn Lô đã biết có kẻ địch hãm hại ngầm, và y đoán người bỏ thuốc độc chắc là Dân Sơn Nhị Độc, nhưng sau y nghĩ lại:

- "Dân Sơn Nhị Độc, hai chân tê liệt, không thể nào tới đây xạ độc được, vậy thì trừ anh em chúng ta thì ai vào đây?"

Xác Đa Hoa Đà tuy mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng hơi hốt hoảng.

Quần ma có mặt tại đó đều lo sợ vô cùng, không biết đến lượt chúng chết một cách thê thảm như mấy người kia chăng? Rồi chúng từ từ lùi ra phía xa, tên nào tên nấy run lẩy bẩy. Chỉ một mình Đường Thái là giữ nguyên được sắc mặt, đang đứng yên một góc tường.

Văn Lôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy thái độ của Đường Thái như vậy, liền biết ngay nên tức giận vô cùng, quát lớn một tiếng, nhảy xổ lại tấn công Đường Thái tức thì.

Đồ Long cư sĩ với Không Động nhị lão liền múa chưởng đánh luân.

Lúc ấy Văn Lôi tiến tới cách chỗ Đường Thái chừng một thước, bỗng nghe phía sau có một sức mạnh nặng như núi thái sơn đè tới, nên không tấn công Đường Thái đã tự cứu lấy thân trước và vội tung mình nhảy lên cao bảy thước, lướt tới cạnh Xác Đa Hoa Đà mới hạ mình xuống.

Xác Đa Hoa Đà thấy Tương Thái Hư và Không Động Nhị Lão cùng ra tay đánh lên đồ đệ mình, bèn cả giận, múa hai cánh tay lên để chống đỡ chưởng lực của của ba người kia chỉ nghe một tiếng kêu vang động, cả khách sảnh đều rung chuyển, Không Động nhị lão với Thái Hư đều lui lại nửa bước, còn Xác Đa Hoa Đà thì ngất ngưỡng, như vậy đủ thấy võ công của tên ma tăng đó hơn ba người kia đôi chút.

Lúc bấy giờ quần ma liền tiếp kêu rú, máu tuôn ra như suối, chết nằm ngổn ngang ra đất. Không đầy một tiếng canh giờ mà đã có hơn hai mươi người của bọn tà ma chết rồi. Trong khách sảnh, một không khí chết chóc bao trùm, khiến ai nấy cũng phải sồn lòng hãi sợ. Văn Lôi bỗng đưa mắt nhìn Đường Thái và hỏi:

- Thảm cảnh này có phải do chính Đường lão sư tạo nên không?

Đường Thái cười nhạt đáp:

- Phải, chính Đường mỗ. Ai bảo các ngươi khinh thị Đường mỗ làm chi? Chính ngươi với Hoa Đà cũng bị chúng độc, nhưng nhờ có công lực thâm hậu mà chất độc vẫn chỉ tiềm phục, chưa phát ra đó thôi. Tuy nhiên cũng chỉ tới canh năm là cùng, hai thầy trò ngươi sẽ xuống âm ty.

Xác Đa Hoa Đà cười nhạt một tiếng, giơ hai ngón tay lên hướng về phía Đường Thái, điểm luôn một cái giữa hư không thì một làn khói trắng nhạt tía ra, nhằm tâm hư huyệt của Đường Thái mà bắn tới.

Đó là môn Trác Huyệt thủ pháp, một môn Tây Vực tuyệt học của Xác Đa Hoa Đà, nếu Đường Thái bị điểm trúng, tất phải chết ngay.

Ngờ đâu hai ngón tay của tên ma đầu đó tựa như bị một vật rất nặng đánh phải, buồng thòng xuống.

Vân Nhạc, Dân Sơn Nhị Độc, Linh Phi bốn người phi thân vào nhanh như bốn con chim cắt.

Văn Lô thấy bốn người đó, sắc mặt bỗng nhợt nhạt. Y nhìn Văn Nhạc gương cười nói:

- Ngày hôm nay ta quyết một mất một còn với ngươi. Đường Thái cười nhạt xen lời:

- Vũ Văn Lô, mi đừng mơ nữa, chỉ trong giây lát đây mi sẽ học máu tươi mà chết, thì hiện giờ xung hùng xung oai làm gì chớ:

Lúc này, Vũ Văn Lô đã không coi sự sống chết vào đâu cả, nên không thèm để ý tới lời nói Đường Thái, chỉ quay lại nhìn Xác Đa Hoa Đà và bấm rằng:

- Thừa sư phụ, người mà đồ đệ đã thừa cùng sư phụ chính là người này đây.

Xác Đa Hoa Đà trầm giọng đáp:

- Sư phụ đã biết.

Nói xong, hai mắt y tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, ngắm nhìn Văn Nhạc một hồi rồi từ từ nói:

- Có phải vừa rồi ngươi đã hóa giải thủ pháp Lăng Không phát huyết của bản tăng không?

Vừa nói dứt, trong đại sảnh đã có nửa số quân ma bị chất độc làm đứt ruột, phát điên lên gào thét và lăn lộn dưới đất. Văn Nhạc thấy vậy cau mày đáp:

- Xác Đa Hoa Đà, ngày hôm nay đại thế của ngươi đã mất hết rồi, ngươi còn chưa chịu thú thủ cho bọn ta bắt trời hay sao?

Bỗng nhiên Vũ Văn Lô cũng biến sắc mặt, loạng choạng mấy bước, trong bụng cảm thấy đau như bị dao cắt, chân tay tê tái. Y biết chất độc đã bắt đầu công phạt, cái chết sắp đến nơi. Y cười giọng thảm thiết và nói:

- Thừa ân sư, mỗi oan cừu của chúng ta đành đợi đến đời sau mới rửa được. Nhân lúc chưa chết, đồ đệ muốn hỏi rõ coi Đường Thái đã bỏ thuốc độc lúc nào và bằng cách gì, để lúc chết xuống dưới âm ty khỏi làm ma hồ đồ.

Xác Đa Hoa Đà móc trong túi lấy hồ lô nhỏ màu hồng, rồi đổ ra tay mười mấy viên thuốc, chia một nửa cho Vũ Văn Lô. Còn phân nửa, y bổ vào mồm nuốt hết. Xong xuôi y cất giọng nói:

- Đồ đệ, ta quyết không chịu chết đâu. Con hãy hành công, đẩy chất độc lên trên không huyết và hãy phong bế mấy nơi yếu huyết...

Y chưa nói dứt thì thấy bụng dưới và đờn điền nóng như thiêu, vội ngưng lời.

Đường Thái cười nhạt nói:

- Vũ Văn Lôi, Đường mỗ để cho ngươi chết được minh bạch nên cắt nghĩa cho ngươi rõ. Trưa hôm qua, Đường mỗ xin ngươi cho phép đem những thuốc độc và ám khí thiên hạ của Tây Xuyên Đường môn ra đối phó những người của đại môn phái. Ngươi không nhận lời thì chớ, lại còn bảo chỉ có thuốc độc không hình không sắc không mùi của Dân Sơn Nhị Độc để lại mới hạ được bọn bên địch thôi. Tuy độc khí của Đường môn kỳ lạ, nhưng không thể so sánh với thuốc của Dân Sơn Nhị Độc được. Như vậy ngươi khinh thị Đường môn quá lễ.

Ta đây là Đường Thái, đại trí nhược ngu, đại trá nhược thành, liền giả bộ bảo ngươi cho xem thứ thuốc độc vô hình vô vị đó. Ngươi khôn ngoan nhất đời, nhưng lại khờ dại nhất thời, đưa thuốc độc ấy cho ta xem. Cũng tại lòng dạ ngươi quá độc, ngươi biết rõ thuốc độc đó độc vô cùng, hễ dính vào người là xâm nhập toàn thân chạy khắp mạch máu sẽ biến thành màu xanh tía mà chết. Ấy thế mà còn hỏi Đường mỗ có dám nhúng tay vào thứ thuốc độc đó không? Đường mỗ giả bộ không biết, thoa ngay bàn tay vào trong bình. Lúc đó hình như ngươi không nở nhãn tâm, liền đưa một viên thuốc giải cho ta uống.

Nhưng ngươi có ngờ đâu Đường mỗ làm bạn với thuốc độc từ nhỏ, từ cánh tay trở xuống da thịt cứng như gang thép, không chất độc nào xâm nhập được. Lúc ấy những móng tay của Đường mỗ đã tích trữ khá nhiều chất độc vô hình ấy rồi. Thoạt tiên Đường mỗ không có ý định giết hại các ngươi nhưng chỉ vì ngươi ép Đường mỗ phải gia nhập Hồng Kỳ bang, làm một tên tôi tớ trung thành nên ta mới hạ độc thủ và đồng bọn của ngươi mới mang tai họa chết người một cách thảm khốc như vậy. Đường mỗ lại giấu thêm một ít chất độc đoạn trường ở trong móng tay. Hai thứ thuốc độc đó hòa lẫn với nhau thì độc biết bao. Nhân lúc kính dâng rượu, mỗ dùng khí thuần dương trong người đẩy ra ngoài ngón tay, khiến nhưng thứ thuốc độc đó hóa thành một chất hơi rồi chọt vào nhưng chén rượu các ngươi đang uống, nên các ngươi không hay biết gì mà uống phải thứ thuốc độc kỳ lạ đó vào bụng. Bây giờ các ngươi hay biết, dù có thuốc giải cũng không sao cứu nổi.

Nói xong, y ha hả cười, thái độ ngông cuồng khôn tả.

Trong lúc Đường Thái đang nói chuyện, mặt Vũ Văn Lôi đã hiện màu xanh tía, hai mắt lơ đờ, nhưng vẫn gượng đứng dậy.

Khi Đường Thái nói xong, thì mồm, tai, mũi các lỗ hở trong mình đã rỉ máu tươi, Văn Lôi thét lớn một tiếng ngã lăn ra đất.

Xác Đa Hoa Đà thấy vậy, phát mạnh tay áo một cái, nhanh như mũi tên, phi thẳng ra ngoài cửa sổ đi mất.

Cam Tiểu Thu ân hận vì không được ra tay giết kẻ đại thù, chàng thấy Vũ Văn Lô đang lăn lộn giãy chết trên mặt đất tức giận khôn tả, quát lớn một tiếng rồi múa kiếm đâm thẳng vào ngực Vũ Văn Lô. Vũ Văn Lô chân tay co quắp gục đầu tắt thở chết liền. Đồ Long cư sĩ thở dài một tiếng và nói:

- Thu Nhi, sư phụ mừng cho con đã trả được mối thù lớn, từ nay sư phụ không còn áy náy như trước nữa.

Trong Nghị Sự sảnh, đèn đuốc vẫn sáng choang, dưới đất xác chết nằm ngổn ngang, máu tươi ướt đẫm, mùi tanh hôi xông lên, ai cũng buồn nôn.

Đường Thái thấy quần ma Hồng Kỳ bang chết hết thì tỏ vẻ vui mừng vô cùng, cười như điên cuồng rồi tung mình nhảy lên mái nhà đi mất. Trong lúc Đường Thái phi thân bỏ chạy, Phi Hà Tử liền dùng Thái Thanh Cương Khí đánh theo. Vân Nhạc thấy vậy giơ tay phải lên đẩy mạnh vào Thái Thanh cương khí đó.

Phi Hà Tử cảm thấy Cương Khí của mình bị đánh bật đi, ngẩn người ra, lớn tiếng hỏi:

- Tại sao thí chủ lại cản trở bản đạo? Người đó ác độc như vậy, nếu không diệt trừ ngay, sau này sẽ gây họa lớn cho võ lâm.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Lời nói của đạo trưởng rất phải, nhưng việc tối hôm nay, mặc dầu bốn ý của Đường Thái ra sao y cũng đã diệt được một trận tai kiếp cho võ lâm rồi. Công đó cũng có thể bù trừ được cái chết. Sau này nếu Đường Thái còn hoành hành, tác quái thì lúc ấy chúng ta sẽ diệt trừ y cũng không muộn.

Phi Hà Tử nghe Vân Nhạc nói vậy, kinh ngạc nhìn Phi Hà Tử rồi hỏi tiếp Vân Nhạc:

- Có phải thí chủ là người cứu anh em bản đạo...

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Phải, chính tại hạ. Câu chuyện nhỏ nhặt ấy, hà tất hai vị phải để ý đến làm gì?

Nói xong, đưa mắt nhìn Đồ Long cư sĩ và tiếp:

- Tại hạ với Nhất Nguyên cư sĩ giao kết rất thân, nghe nói Tương cư sĩ xưa nay hành hiệp và lòng nhân từ đã làm cho các giới võ lâm đều phải kính ngưỡng, nên tại hạ cũng ngưỡng mộ vô cùng. Tại hạ chỉ muốn ngày đêm được lãnh giáo cư sĩ luôn, định đi ngay Tây Thục, không thể trì hoãn được. Để ngày khác rảnh rỗi, tại hạ sẽ đến bái vọng Cư Sĩ sau.

Nói xong, chàng giơ tay ra hiệu cho Dân Sơn Nhị Độc và Linh Phi, rồi cả bọn tung mình xuyên vào cửa sổ phóng đi liền.

Đồ long cư sĩ ngăn người giầy lát rồi quay lại hỏi Phi Hà Tử:

- Người đó là ai thế? Thân pháp kỳ dị vô cùng. Tuổi trẻ như vậy mà đã có võ công trác tuyệt đến thế, so sánh với bọn già bất tử chúng ta, chàng ta cũng không kém về chút nào. Chẳng hay đại huynh có thể cho bản đạo biết y là ai không?

Phi Hà Tử chưa kịp trả lời, Tiểu Thu đã xen vào hỏi:

- Người đó tức là chàng quê mùa mặt vàng khè, trông như đau ốm, mà sư phụ cùng con đã gặp ở giữa đường đó. Và cũng chính y đã chọc tức Đường Thái, nên Hồng Kỳ bang mới bị cảnh chết chóc một cách thảm khốc như thế này

Đồ Long cư sĩ lại càng ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Chính là y đấy à?

Phi Hà Tử gật đầu đáp:

- Vâng, Chính là y đấy.

Đồ Long cư sĩ lại tiếp:

- Chẳng hay đạo trưởng có thể cho biết tên họ và lai lịch của người đó được không?

Phi Hà Tử lắc đầu đáp:

- Bản đạo cũng không biết rõ, nhưng lệnh cao túc vừa nói chàng quê mùa da vàng cùng với người cứu anh em bản đạo là một.

Đồ Long cư sĩ đang thán phục Vân Nhạc, bỗng nghe ngoài sảnh có tiếng cười rất lớn và tiếng nói vọng vào:

- Lão bạn Đồ Long, đã lâu không gặp, không ngờ vẫn oai phong như trước, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Tương thái hư ngạc nhiên quay đầu ra ngoài sảnh, thấy Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương đang đứng vuốt râu mỉm cười, bên cạnh có một thiếu nữ đẹp như hoa nở, là nàng Hồ Nhược Lan. Bạn cũ gặp nhau, nên hai người rất mừng rỡ, nắm tay hỏi han không ngớt.

Nhất Nguyên cư sĩ với Nhược Lan chào mọi người xong, thấy thảm cảnh trong sảnh, Hồ Cương cũng phải cau mày lại và hỏi:

- Có phải Tương huynh lại đại khai sát giới đó không?

Tất cả phỉ đồ của Hồng Kỳ bang trong đầm Vân Mộng đều bị kiếm chế hết. Trong nghị sự sảnh này, quần ma lại bị giết như vậy, chỉ có hai vị đạo trưởng và tương huynh công lực cực cao mới gây nên kỳ công đó mà thôi.

Tương Thái Hư lắc đầu đáp:

- Không phải Tương mỗ đã ra tay...

Thế rồi y kể rõ đầu đuôi cho cha con Hồ Cương nghe. Trong lúc Thái Hư đang kể chuyện, Tiểu Thu cứ đưa mắt liếc nhìn Nhược Lan, thấy Nhược Lan đẹp như tiên, bèn tỏ lòng ái mộ và nghĩ thầm:

- "Người đẹp như thế này, trong đời ta mới gặp lần đầu. Ân sư với Nhật Nguyên cư sĩ là bạn thân với nhau, tình như anh em thì ta chớ lên bờ lỡ dịp này, thừa cơ mà gần gũi Hồ cô nương, nếu cưới được cô ta làm vợ thì đời sống mới là thú vị!"

Nhược Lan đã biết Tiểu Thu để ý đến mình nên nàng có vẻ xấu hổ và hai mắt hơi lộ vẻ tức giận nhìn thẳng vào mặt Tiểu Thu. Thấy mặt nàng giận dữ như vậy, Tiểu Thu có vẻ hãi sợ vội quay mặt nhìn sang phía đại hán râu xồm.

Đại hán râu xồm thấy vậy mỉm cười. Tiểu Thu biết y đã hiểu rõ ý định của mình, nên đỡ bưng mặt và ngượng nghịu vô cùng, chỉ muốn có cái hầm nào ở cạnh đó là chui xuống mà trốn.

Hồ Cương thấy Tương Thái Hư nói tới thiếu niên áo đen, vẻ mặt lầm lì, liền ngạc nhiên hỏi:

- Y đã tới đây rồi à?

Nhược Lan lộ vẻ nóng lòng sốt ruột, liền hỏi?

- Thừa bá phụ, chẳng hay chàng ta lại đi đâu nữa?

Đồ Long cư sĩ đáp:

- Y đã đi Tây Thục.

Nhược Lan vội nói:

- Thừa cha, chúng ta hãy đuổi theo ngay đi.

Đoạn, nàng liền tung mình nhảy ra ngoài sảnh. Hồ Cương thấy con gái cưng của mình đã đi liền nói với Tương Thái Hư rằng:

- Tương huynh, xin hẹn hôm khác chúng ta tái ngộ.

Đoạn, Nhất Nguyên cư sĩ phất mạnh tay áo, lướt như gió, ra khỏi ngoài sảnh và biển mất. Thấy Hồ cô nương đi rồi, Tiểu Thu như bị mất mát một cái gì, vẻ mặt rầu rĩ vô cùng. Đồ Long cư sĩ thấy thần sắc của Tiểu Thu như vậy, đã hiểu rõ ngay, mỉm cười và ung dung nói:

- Đồ đệ, chúng ta cũng đi Tây Thục đi.

Mặt trăng đã lặn về phía tây, nền trời đã sáng dần. Cảnh đêm Vân Mộng có mấy bóng người lướt đi rất lẹ, chẳng bao lâu đã mất dạng.

Trường giang Tam Giáp là nơi hiểm trở nhất thiên hạ, từ Nam Tần đi ngược dòng Trường Giang lên tới Tam Giáp là nơi trung điểm. Dọc hai bên sông núi cao trùng điệp, lòng sông có đá lởm chởm, thuyền đi lại rất khó nhưng cảnh thiên nhiên lại đẹp lạ lùng. Hôm đó, mặt trời vừa mọc, thủy triều dâng lên, có mười mấy chiếc thuyền lớn đang đậu ở trên sông Mao Sơn Huyện nhổ neo đi ngược lên miền trên. Có chừng mấy trăm tên phu đi hai bên bờ, vai buộc thùng, lôi kéo mười mấy chiếc thuyền từ từ đi lên, tiếng hò vang dậy cả một góc trời.

Đi thuyền trên sông về vùng Tam Giáp rất khó khăn, ai cũng ngại là nguy hiểm, những con buôn không đi thuyền thì không sao chở nhiều hàng hóa lên Tứ Xuyên. Các thương buôn lại phải trả một số tiền vận tải rất mắc. Vẫn biết là nguy hiểm, bọn lái đò và phu kéo vị tham tiền, không quản ngại sống chết.

Một trong mười mấy chiếc thuyền đó, có hành khách đi nhờ lên Tứ Xuyên. Đó là Vân Nhạc, anh em Dân Sơn Nhị Độc và Linh Nhi. Dân Sơn Nhị Độc với Linh Nhi đang ngồi nhậu ở giữa khoang thuyền, còn Vân Nhạc thì nằm cạnh đó nghỉ ngơi, nhưng vì đầu óc bối rối, nên chàng không sao ngủ được, cứ nhắm mắt là thấy các bóng hồng hiện ra, càng nghĩ càng buồn phiền. Chàng thở dài một tiếng, rồi lại nghĩ lại hôm qua lúc thuyền đậu ở Mao Sơn, chàng cùng ba người lên bờ đi du ngoạn các danh lam thắng cảnh. Thấy Vân Nhạc vẻ mặt rầu rĩ, Đằng Thanh liền đề nghị vào tửu lầu mua say. Nhờ có rượu Vân Nhạc mới cảm thấy tạm khuây khỏa.

Thuyền đi được một ngày, đã vào tới vùng Cù Đường Giáp. Vùng Tam Giáp chỉ có Giáp Cù Đường là nguy hiểm nhất. Hai bên bờ sông vách núi cao chót vót, dưới lòng sông có rất nhiều đá ngầm, nhưng đá ở đây có đến bốn màu: xanh, vàng, hồng và đen. Cảnh sắc rất là trắng lẹ.

Bọn Vân Nhạc đứng trước mũi thuyền ngắm cảnh, Vân Nhạc bỗng thấy Linh Phi cứ nhìn vào khoang thuyền bên cạnh, lông mày cau có, hình như phát giác ra điều gì lạ lùng vậy. Chàng hoài nghi vô cùng, liền đưa mắt nhìn theo, thấy trong khoang của chiếc thuyền cạnh

đó, có ba người đang ngồi. Một người mặt to, đầu bạc, râu dài toi ngọc, hai mắt lóng lánh, trông rất oai hùng, một người trạc trung niên, da mặt đen xì và gầy gò, còn người thứ ba là một đầu đà, có bộ râu quai nón. Chàng liền hỏi Linh Phi:

- Ba người đó là ai vậy?

Linh Phi lắc đầu không đáp. Vân Nhạc nghĩ thầm:

- "Ba người đó chắc là kẻ thù của Linh Phi, nếu không, sao y lại có vẻ mặt lạ lùng như thế?"

Nghĩ đoạn, chàng quyết tâm dò xét. Từ khi cùng Linh Phi ở đầm Vân Mộng ra tới giờ, chàng nhận thấy Linh Phi không phải là con người gian ác, chỉ phải cái tánh hay thị võ dương oai, nhẹ dạ, dại mồm mà gây nên tai họa. Nhưng đối với y hễ thù là phải báo cho bằng được, vì vậy ác danh mới lừng lẫy khắp thiên hạ. Nhưng, từ khi được Vân Nhạc giải cứu, Linh Phi đã hối cải rất nhiều, khác hẳn khi xưa.

Thuyền tới nơi hiểm trở, lại chậm chạp hơn trước, mỗi ngày chỉ đi được chừng mười mấy dặm nước. Càng đi lên miền trên bao nhiêu, con sông càng hiểm trở bấy nhiêu. Từ khi thấy mặt ba người trên thuyền bên cạnh, Linh Phi đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng cứ nhìn trộm qua bên đó. Thấy thái độ của y như vậy, Vân Nhạc càng hoài nghi, nên quyết định phải dò xét cho ra nguyên ủy.

Ba ngày sau, thuyền đã tới Nhược môn, Dân Sơn Nhị Đốc quyết định đi về Dân Sơn trước bèn cáo biệt lên bờ, Linh Phi vội nói với Vân Nhạc:

- Thiếu hiệp, chúng ta hãy dò xem tung tích của ba người này ra sao.

Vân Nhạc ngạc nhiên hỏi:

- Linh lão sư chưa cho tại hạ biết ba người đó là ai, nếu buông tha được thì ta cứ buông tha hà tất rước lấy phiền não làm gì?

Linh Phi vội tiếp:

- Ba người này có liên can tới cái chết của lệnh tôn năm xưa.

- o O o -